

своју заштиту. Када је неки турски властелин 1434. године из Скопља, па кроз долину реке Шкумбе покушао да поново продре у Албанију доживљава нови пораз од Аријанита. Ове борбе трајале су до 1439. године, када је Аријанит морао да се повуче у брда у области Скрапари и Томорица одакле је наставио свој мали рат против Турака. Султан Мурад II коначно је био приморан да мало попусти и препусти Аријаниту власт над облашћу између Шкумбе и Војуше. Након склапања *iritrit* *foedus* (безбожног уговора) папа га је 1444. ослободио даљих борби са Турцима. Аријанит је 1451. године склопио савез са Алфонсом I Напуљским, а потом – чим је обећана помоћ изостала – савез са Венецијом. У сенци славе свога зета Скендербега он умире 1463. године негде на млетачкој територији, вероватно у Драчу.

Скендербегове борбе са Турцима

Ако су Аријанитови успеси незаслужено пали у заборав, са његовим зетом Ђорџем (Ђорџем, Ђерџом) Кастриотом, званим Скендербег, десило се управо супротно. Својом двадесетпетогодишњом борбом против Турака Скендербег је прославио албански народ и учинио га познатим у Европи. Он је важио за борца против Турака и као такав нашао своје место у поезији скоро свих европских народа.

Ђорђе Кастриота рођен је 1405. године, а његова породица била је једна од значајнијих у земљи. Његов деда поседовао је неколико села у области Дебра. Отац је проширио породично имање на област Мати и признао врховну власт султана. Након турског пораза код Ангоре 1402. године он се поново ослобађа зависности од Турака и склапа савез са Млечанима. Нешто касније поново се приклања султану и шаље своје синове, међу њима и Ђорџа, као таоце у Једрене. Ђорђе је дошао на султанов двор 1423. године где је постао паж (*iç ođlan*) и прошао војну обуку. Примиио је ислам, добио име Искендер (Александар) и учествовао и у војним походима Турака против хришћанских држава, због чега је његов отац 1428. године морао да се извини пред венецијанским сенатом. Према писању његовог биографа Марина Барлеттија

